

Честь-та ми не сега въ твои-тѣ рѣцѣ, и азъ нѣма да продамъ твоѣ-тѣ ползѣ.

— Какъ вы вѣсти? попыта Никифоръ.

— Азъ за вѣрно знаѣ, че царь Петъръ ся не согласилъ съ Авары панонскы и съ Срѣбы да нападнѣтъ нечяканы връзь Гръцко, азъ мыслѣ, че има нѣкой да го подпаля, отговори Калокиръ.

— Ты ми размири душѣ-тѣ, рече Никифоръ, и ся умысли. Твои-тѣ думы имѣтъ си мѣсто-то, защо-то азъ имамъ враговы. Але нека Петъръ прѣмине прѣзь планинѣ-тѣ, азъ ще идѣ да го посрѣщнѣ, и на мѣсто прапорци, сарасифоры ще понесѣтъ на сулицы Бориса и Романа, нека глѣда баща имѣ, какъ ще ся развѣвать дрехы-тѣ имѣ на вѣтър-атѣ.

— Деспота, рече Калокиръ съ усмѣшкѣ, это това и трѣси Петровъ вуйка и мой приятель Георгии. Кой ще покме царство-то, кога ся искорени царскы-атѣ родѣ, ако ли не той и сынѣ му?

— За мене сичкы-тѣ дяволы сѣ не еднаквы; а за сѣкы случай трѣбѣ да си оградимъ царство-то отъ Българы-тѣ, але не съ книгѣ, а съ оружѣ. Сега сичкы-тѣ ми войскы сѣ въ